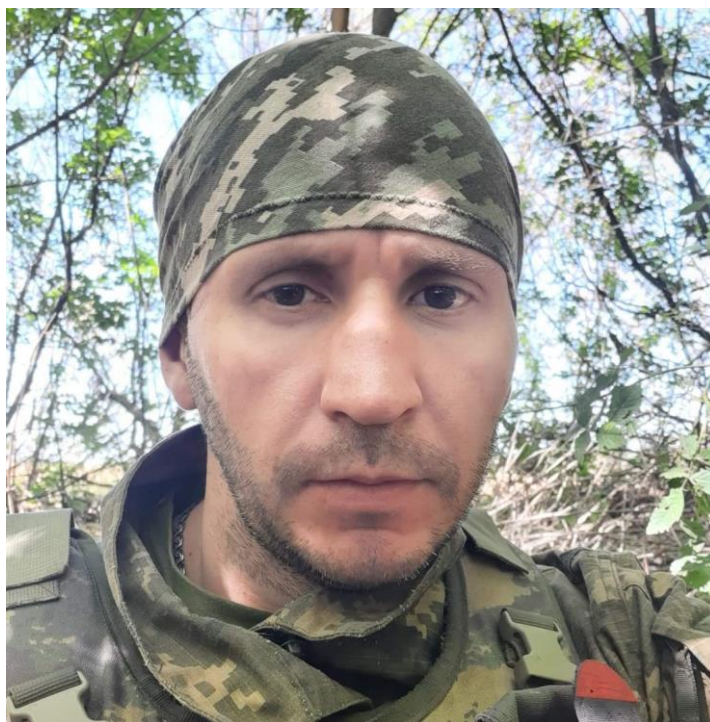

ОЛІЙНИК Руслан Володимирович
Позивний "Lion"
(22.05.1983-27.10.2022)

Народився 22 травня 1983 року у м. Павлоград Дніпропетровської області.

Жив у м. Тернівка Дніпропетровської області.

Більше 20 років Руслан трудився на шахті «Західно-Донбаська». Його портрет висів на Дошці пошани підприємства. А в колективі поважали та цінували досвідченого прохідника. На підземні горизонти прийшов ще молодим хлопцем. Працював сумлінно, докладав максимум зусиль, аби виконати виробничі завдання. З часом, коли набув досвіду, очолював прохідницьку бригаду та був ланковим прохідників, виконував обов'язки помічника начальника дільниці. Вища гірнична освіта давала йому можливість будувати кар'єру інженера. Але чоловік надавав перевагу робітничій професії. Цінував певну свободу та заробіток, який дозволяв забезпечувати родину. Перед початком повномасштабної війни трудився на шахті «Самарська» та збирався вийти на заслужений відпочинок.

Руслан дуже любив свою сім'ю - кохану дружину та синочків, піклувався про тата з мамою. Разом з батьком вони поралися на дачі, робили ремонти, і не лише вдома – безвідмовно допомагали знайомим та друзям. Обоє мали золоті руки та працювали як сімейний підряд.

Хлопець з юності любив футбол, ганяв м'яча з хлопцями, коли змагалися між дворами, а пізніше грав за команду шахти. Був вправним рибалкою. А також цікавився кулінарією. Ще маленьким крутився біля мами на кухні та випитував, як готувати ту чи іншу страву. Згодом сам став вправним кухарем

і вмів порадувати рідних чимось смачненьким. Сини й досі згадують той зелений борщ, який з любов'ю готував для них тато...

Став до лав захисників добровольцем 15 березня 2022 року.

Звання: старший солдат.

Посада: старший стрілець 3-го піхотного відділення 3-го піхотного взводу 9-ї піхотної роти. Підрозділ: 60-та окрема піхотна Інгулецька бригада.

Коли в Україну ворог прийшов з великою війною, Руслан добровольцем пішов у військо. Рідним спочатку нічого не сказав, аби не намагалися відмовляти. Вже пізніше пояснив своє рішення. «Я служив в армії. Давав присягу своєму народу. Порушити обіцянку не можу. Бо не можу дивитися, як нищать мою країну, грабують, катують та вбивають мирних людей, жінок та дітей», - казав солдат.

Після короткого навчання воїна з позивним «Lion» одразу спрямували на Херсонський напрямок фронту. Він був у штурмовій бригаді і справді бився, як лев. Пройшов численні важкі бої, штурмом звільняючи Херсонщину (Високопілля, Ольгине, Давидів Брід, Любомирівку, Золоту Балку та ін.). Розповідав, як їх зустрічали місцеві мешканці, поспішали нагодувати героїв.

Майже весь жовтень 2022 року захисники йшли з бою в бій, виганяючи окупантів. Руслан, хоробрий та відчайдушний, завжди був у перших рядах: «Я позаду ховатися не буду», - казав він рідним. А також не хотів здаватися в полон, тому постійно носив із собою гранату. Йому пощастило залишитися живим, коли після ворожих обстрілів побратими відкопали його з бліндажу, де тоді загинуло 37 бійців. Звільняючи Україну від окупантів, разом із підрозділом майже дійшов до Херсону. Не вистачило зовсім трохи часу, аби побачити визволення цього міста, до якого вони з хлопцями йшли шляхом такої звияжної боротьби.

Загинув 27 жовтня 2022 року під час танкового обстрілу російських військ позицій підрозділу поблизу с. Трифонівка Бериславського району Херсонської області.

Похований на цвинтарі у м. Тернівка на Алеї Героїв.

Нагороджений:

- Знаком «Шахтарська слава» III ступеня.
- Грамотою «За високий професіоналізм, вагомий внесок у розвиток виробництва та з нагоди Дня шахтаря» від компанії ДТЕК «Енерго».
- Присвоєно звання «Почесний громадянин м. Тернівка» (посмертно).

У Руслана залишилися два сина, дружина, батьки та сестра.